

Arrest

nr. 210 395 van 1 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 december 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 december 2017 met refertenummer 74264.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekers en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van

artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 7 november 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 16 november 2017 ter kennis gebracht aan verzoekers en betreft de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.05.2017 werd ingediend door :

B., A. (R.R. ...)

Geboren te Erevan op (...)1971

S., G. (R.R...)

Geboren op (...)1970 te Erevan

Wettelijke vertegenwoordigers van:

S., S. (R.R. ...)

Geboren op (...)2000

S., G. (R.R. ...)

Geboren op (...)2005

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...) GERAARDSBERGEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 03.04.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De aanvraag 9ter die werd ingediend op 04.10.2012 werd ongegrond afgesloten op 11.03.2015. Sindsdien verblijven betrokkenen illegaal in België. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel was maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om verblijfsmachtiging voor medische redenen onvankelijk is verklaard en nog in behandeling is.

De duur van de asielprocedure - namelijk één jaar en één maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in Armenië nagenoeg niets of niemand meer zouden hebben. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen nog verschillende familieleden hebben in Armenië, waaronder de moeder van mevrouw evenals haar broer en zus. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 39 jaar (voor mevrouw) en ruim 40 jaar (voor mijnheer) in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Moskou, Rusland maar dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf aldaar. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging

tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Rusland volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Armeense onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat kinderen op jonge leeftijd naar België gekomen zijn, nagenoeg geen onderwijs genoten zouden hebben in het Armeens en hier al jarenlang schoollopen. De onderbreking van het schooljaar zou een buitengewone omstandigheid uitmaken. De kinderen zouden nauwelijks of geen bindingen meer hebben met hun land van herkomst en ze zouden opnieuw moeten wennen aan een totaal ander schoolsysteem in een taal die ze bijna niet onderwezen hebben gekregen. Verzoekers maken het echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Beide kinderen zijn in Armenië geboren en brachten er hun eerste levensjaren door (S. was bijna elf jaar bij aankomst in België en G. was zes jaar bij aankomst). Ook hun beide ouders zijn geboren en getogen in Armenië en alle familieleden hebben de Armeense nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat de kinderen de Armeense taal op meer dan voldoende wijze machtig zijn en dat hun ouders hen de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan (wat gestaafd wordt door een bewijs van inschrijving, een schoolattest en een maandrapport evenals zes getuigenverklaringen van leerkrachten), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat de scholing sinds 11.03.2015 plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen op heden nog steeds schoollopen daar ze geen enkel attest voorleggen dat betrekking heeft op het huidige schooljaar.

Betrokkenen halen aan dat het voor hun kinderen psychisch enorm zwaar zou zijn om terug te keren naar Armenië en dat het voor hen zeer zwaar zou zijn om terug te verhuizen naar Armenië. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkenen die niet gestaafd wordt door een begin van bewijs. We merken op dat betrokkenen niet concreet aantonen of verduidelijken dat een terugkeer naar het land van herkomst de kinderen schade zou toebrengen temeer daar een terugkeer niet steeds noodzakelijk tegen het belang van het kind is (RW nr 107.495 dd 29.07.2013).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun doorgedreven integratie hen zou verhinderen zich van het Belgische grondgebied te verwijderen omdat zij dan het in België opgebouwde zouden verliezen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier slechts gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2011 in België zouden verblijven, dat ze meer dan vier jaar legaal verblijf gehad zouden hebben, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij in België het centrum van hun sociale en economische belangen zouden hebben, dat hun kinderen beleefd, vriendelijk en hardwerkend zouden zijn, dat hun kinderen zich goed zouden voelen op school, dat hun kinderen vele vrienden zouden hebben, dat hun kinderen actief zouden zijn in een basketbalclub, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring zouden opgebouwd hebben die een vurig pleidooi zouden houden voor een verder verblijf in België, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zouden hebben, dat zij thans goed Nederlands zouden spreken, dat hun kinderen de Nederlandse taal perfect onder de knie zouden hebben, dat zij ten eerste werkwilbig zouden zijn, dat zij bereid zouden zijn om het even welke job te aanvaarden, dat mijnheer onmiddellijk aan de slag zou kunnen omdat hij over een werkbepofte zou beschikken en dat zij verschillende deelcertificaten Nederlands voorleggen evenals hun attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en verschillende

getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 7 november 2017 wordt ten aanzien van de heer G. S. eveneens een beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 16 november 2017. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: S., G.
geboortedatum: (...)1970
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.04.2017, aan betrokkene betekend op 19.04.2017."

Op 7 november 2017 wordt tot slot ook een bevel genomen ten aanzien van mevrouw A. B., ter kennis gebracht op 16 november 2017. Dit betreft de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: B., A.
geboortedatum: (...)1971
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

S. G., geboren op (...) 2005, nationaliteit: Armenië

S. S., geboren op (...) 2000, nationaliteit: Armenië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.04.2017, aan betrokkene betekend op 19.04.2017."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Ter adstruering zetten zij het volgende uiteen:

"2.1. Eerste middel : schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel

Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, nl. voor of na 31 december 2009.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de 'nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' voldeden om geregulariseerd te worden, doch hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard louter omwille van het feit dat deze na 31 december 2009 werd ingediend.

Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel."

3.2 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel betogen verzoekers het volgende:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Eerste onderdeel : betreffende de integratie van verzoekers, het feit dat verzoekers sedert 2011 in België verblijven, waarvan 4 jaar legaal, zij het centrum van hun sociale en economische belangen alhier hebben, goed Nederlands spreken, verzoeker over een werkbefoel beschikt, zij deelgenomen hebben aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en verzoekers over een grote vriendenkring beschikken

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, nl. de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van openthoud in het buitenland.

Dat verweerder echter weigert rekening te houden met de vaststelling dat verzoekers sedert 2011 in België verblijven, waarvan 4 jaar legaal, waardoor zij uiteraard volledig geïntegreerd zijn. Dat een legaal verblijf immers heel wat mogelijkheden met zich meebrengt en verzoekers dit ten volle benut hebben om de taal en gewoonten volledig onder de knie te krijgen teneinde zich volledig te integreren in de samenleving.

Dat door de toekenning van een dergelijk lang legaal verblijf verzoekers hun leven opnieuw hebben opgebouwd in België.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden, noch enige motivering geeft waarom deze jarenlange periode van legaal verblijf verzoekers niet verhindert een aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het land van herkomst.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat immers verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen.

Overwegende dat de bestreden beslissing verder stelt dat de elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.

Dit is opnieuw onterecht.

Dat de bestreden beslissing daarmee immers ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003¹ de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

¹ <http://www.raadvst-consetat.be>

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak

voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, het schoolgaan van hun kind en hun werkwillegheid.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen; Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .]"(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoekers niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoekers perfect het Nederlands beheersen, verzoeker over een werkbepofte beschikt en onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan, hun kinderen al jarenlang schoollopen in België en deelnemen aan het sociale leven, mede door het feit dat zij 4 jaar lang legaal op het grondgebied verbleven hebben. .

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen in 2011 en zich volledig geïntegreerd hebben, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun tewerkstelling, de geboorte en het schoolgaan van hun kinderen, geen omstandigheden zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze werd genomen en een kennelijke gebrekkige motivering inhoudt, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.2. Tweede onderdeel: betreffende het jarenlange schoolgaan van de kinderen van verzoekers en hun deelname aan de gemeenschap

Dat de twee kinderen van verzoekers, thans 17 en 12 jaar oud eveneens sinds 2011 ononderbroken verblijven en ook zij volledig geïntegreerd zijn.

Dat de kinderen bovendien door hun leerkrachten, directie en medeleerlingen enorm gewaardeerd worden en zij tevens beiden actief zijn bij basketbalclub KBBC Wezen-vrienden, waar zij eveneens enorm populair zijn.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat de kinderen van verzoekers hier naar school gaan niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien verzoekers niet zouden hebben aangetoond dat een scholing van de kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden en/of de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven.

Verzoekers zouden evenmin hebben aangetoond dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school en zij geen enkele band meer zouden hebben met Armenië.

Dat dit geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kinderen sedert 6 jaar school lopen in België en het uiteraard in het belang van de kinderen geenszins redelijk verantwoord is dat zij het onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst van de ouders waarvan Gevorg de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen.

Dat de bestreden beslissing daarenboven zonder meer stelt dat er 'van uit gegaan mag worden' dat de kinderen van verzoekers de Armeense taal op meer dan voldoende wijze machtig zijn en verzoekers hen de Armeense taal en cultuur zouden hebben bijgebracht.

Dat verweerder evenwel op geen enkele wijze aantoont dat verzoekers kinderen – die op jonge leeftijd, nl. 11 en 6 jaar, naar België zijn gekomen, effectief de Armeense taal voldoende machtig zijn teneinde de lessen in het Armeens te kunnen volgen.

Verzoekers leggen in bijlage overigens een attest voor van een directeur in het Armeense onderwijs, welke duidelijk stelt dat het feit dat verzoekers kinderen in België onderwijs hebben genoten, het moeilijk maakt voor hen om te studeren in Armenië :

“De kinderen uit Europese scholen kunnen in republiek Armenië niet verder studeren in dezelfde leeftijdscategorie, omdat de taal Armeens grondig verschilt van Europees alfabet, zowel met de klanken als met de letters en het heeft ook een andere structuur en geschrift. Dit maakt studeren voor de kinderen, welke lager en middelbaar onderwijs in landen van de Europese Unie hebben gedaan, onmogelijk. De scholen in Armenië geven ook geen individuele lessen aan kinderen die in het buitenland hebben gestudeerd. Deze redenen maken studeren voor hen heel moeilijk” (L. Mikaelyan, directeur, dd. 7.03.2017).

Daarnaast hebben verzoekers hun kinderen laten testen door de Armeense vzw Eak teneinde hun kennis van het Armeens na te gaan. Uit hun bevindingen blijkt dat beide kinderen de Armeense taal onvoldoende beheersen en zij het Armeense alfabet al evenmin beheersen :

“Ondanks dat ze geboren zijn in hun moederland Armenië, beheersen ze de Armeense taal onvoldoende aangezien ze in maart 2011 naar België zijn gekomen en een groot deel van hun leven hier hebben doorgebracht. Op EAK vzw (Gent) hebben we diverse mondelinge taaltests uitgevoerd om hun Armeense talenkennis te toetsen en deze waren niet zo denderend. Dat het Armeens alfabet uit andere letters en schrift bestaat, maakte het helemaal onhaalbaar voor de jongens. Voor zowel grammatica als woordenschat lagen de percentages voor beide jongens zeer laag. Daarnaast vormde de communicatie in het Armeens met hen een ware uitdaging. De jongens beheersen de Nederlandse en Franse taal zeer goed en zijn momenteel bezig met het verbeteren van hun talenkennis. Ze voelen zich thuis in de Belgische cultuur en denken en communiceren in het Nederlands. Ook thuis spreken ze bijna uitsluitend Nederlands. De oudste van de broers spreekt af en toe een beetje Armeens tussen het Nederlands door maar dit is vrijwel onverstaanbaar voor een Armeense moedertaalspreker” (Eliza A, voorzitter EAK vzw, dd. 13.03.2017).

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt er vanuit gegaan mag worden dat verzoekers kinderen de Armeense taal meer dan voldoende machtig zijn en zij kunnen aansluiten op een Armeense school.

Door verweerder werden bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst, waar ze enkel de eerste jaren van hun leven verbleven hebben, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Dat de kinderen daarenboven 11 en 6 jaar oud waren toen zij met hun ouders naar België zijn gekomen, zodat – zeker voor wat het jongste kind betreft – zij weinig of geen herinneringen hebben aan Armenië. De kinderen kunnen zich immers niets meer herinneren betreffende de eerste jaren van hun leven en hebben het meest significante deel van hun (jonge) leven in België doorgebracht. Zij zijn hier tieners geworden en voelen zich ook Belg.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 20033).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van de kinderen kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises „ qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période „ qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 20034).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 20075 duidelijk dat “het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak”.

3 <http://www.raadvst-consetat.be> 4 <http://www.raadvst-consetat.be>. 5 <http://www.rvv-cce.be>.

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van de kinderen van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat hun kinderen minstens zeker een schooljaar zal moeten missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal en met een totaal anders alfabet.

Dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers dan ook beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid, welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk heeft verklaard en dan ook een schending inhoudt van artikel 9bis Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

2.2.3. Derde onderdeel: betreffende de onmogelijkheid tot het aanvraag van een machtiging tot verblijf in het land van herkomst

Dat verzoekers in hun aanvraag 9bis Vw. hebben uiteengezet dat geen Belgische ambassade of consulaire post aanwezig is in Armenië, zodat verzoekers onmogelijk hun aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst kunnen indienen. Het is immers de Belgische ambassade in Moskou welke tevens bevoegd is voor aanvragen van Armeense onderdanen.

Dat verzoekers reeds hebben aangehaald dat zij niet over een verblijfsvergunning beschikken om in Rusland te verblijven tijdens de duur van de aanvraag conform artikel 9 Vw.

In die optiek hebben verzoekers verwezen naar rechtspraak van de Raad van State van 11 mei 2004 (nr. 139.269) die stelt:

“Considérant qu’il résulte des alinéas 2 et 3 de l’article 9 de la loi du 15 décembre 1980 précitée que la demande d’autorisation de séjour doit en principe être introduite auprès d’un poste diplomatique ou consulaire belge compétent pour (sic) le lieu de sa résidence ou de son séjour à l’étranger sauf si des circonstances exceptionnelles justifient qu’elle soit introduite en Belgique; que contrairement à ce que relève la décision attaquée, les requérants ont fait valoir des éléments précis à l’appui de leur allégation quant à ce, à savoir le fait, non contesté par la partie adverse, de ne pouvoir effectuer dans leur propre pays les démarches prévues par l’article 9, alinéa 2, précité, étant donné l’absence de poste diplomatique ou consulaire belge au Kosovo, et de n’être pas autorisés au séjour à Tirana ni à Sofia, ville où la démarche devrait être faite”

Dat de bestreden beslissing evenwel geen enkele rekening houdt met voorgaande rechtspraak van de Raad van State en bovendien geen enkele motivering geeft waarom met deze rechtspraak geen rekening dient gehouden te worden.

Verweerder haalt enkel aan dat verzoekers geen bewijzen zouden voorleggen dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien zouden ook andere Armeense onderdanen aanvragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou, zodat dit argument niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanzien.

Dat verweerder echter geenszins de rechtspraak van de Raad van State weerlegt en bovendien aan verzoekers verwijt dat zij geen bewijs zouden voorleggen, terwijl verweerder zelf geen enkel bewijs voorlegt van de bewering dat ook andere Armenen via de Belgische post in Moskou een aanvraag zouden indienen.

Bovendien heeft men in het algemeen voor een verblijf in Rusland een visum nodig (ook Belgen), zodat het geenszins gegarandeerd is dat verzoekers ook effectief een visum zullen verkrijgen om naar Rusland te reizen.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan en hij nagelaten heeft de nodige motivering te geven.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen.”

3.3 In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van het derde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“2.3. Derde middel : schending van de artikelen 3 en 5 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens

2.3.1. Eerste onderdeel : artikel 3 en 5 IVRK en artikel 24 Handvest

Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Dat de artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eveneens verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Dat verzoekers genoegzaam hebben aangetoond dat hun twee minderjarige kinderen volledig geïntegreerd zijn in de samenleving. Meer nog, de twee kinderen lopen inmiddels 6 jaar school in België en hebben nauwelijks of geen banden meer met Armenië.

Het jongste kind heeft bovendien nooit onderwijs gekregen in het Armeens, waarbij de Armeense taal bovendien uit een totaal ander alfabet bestaat, zodat het kind onmogelijk onmiddellijk zal kunnen aansluiten in het Armeense onderwijs.

Verzoekers leggen bovendien in bijlage een attest voor van een Armeense schooldirecteur waaruit blijkt dat kinderen die onderwijs hebben genoten in Europese scholen, het zeer moeilijk hebben om te studeren in Armenië, wat nog wordt versterkt door de taalttest die de kinderen van verzoekers hebben afgelegd en waaruit blijkt dat zij de Armeense taal onvoldoende beheersen.

De luttele band die de kinderen van verzoekers hebben met Armenië door hun geboorte en de verhalen van hun ouders, mag echter geenszins worden overschat, zodat voor de kinderen een verhuis naar Armenië wel degelijk een zeer emotionele en ingrijpende gebeurtenis zou zijn.

Dat de kinderen van verzoekers overigens geen enkele fout treffen en ten aanzien van hen dan ook gehandeld dient te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en hun belang dient te primeren.

Dat het in het belang is van de kinderen van verzoekers is dat zij verder in België kunnen verblijven, het land waar zij inmiddels al jarenlang verblijven en al jarenlang schoollopen, hun buitenschoolse activiteiten en vrienden hebben.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.3.2. Tweede onderdeel : artikel 8 EVRM. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven

2.3.2.1. Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.2.2. Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en hun kinderen vormen ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekers een gezinsleven in België hebben

2.3.2.3. Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Een eventuele schending van artikel 8 EVRM dient in casu beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekers en hun gezin verblijven reeds jarenlang in België en door verweerder wordt de integratie van verzoeker erkend, evenals de scholarisatie en integratie van de kinderen.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekers en hun gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.3.2.4. Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst van de ouders zouden teweegbrengen, niet alleen op pedagogisch, maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer kinderen, die in casu geen enkele fout treffen, ernstige schade zouden lijden. Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van de kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van de kinderen van verzoekers.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekers (en hierdoor ook hun kinderen) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.3.2.5. Dat bovendien ook de sociale en zakelijke relaties welke de kinderen van verzoekers ontwikkeld hebben in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

De kinderen van verzoekers hebben bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

Bovendien erkent verweerder dat de kinderen al jarenlang schoollopen in België, doch stelt hij dat het in casu de ouders zouden zijn die de belangen van hun kinderen geschaad hebben door zich te nestelen in illegaal verblijf.

Echter heeft zowel het EHRM als de Raad van State evenwel uitdrukkelijk gesteld dat ook in geval van fraude dient overgegaan te worden tot een billijke belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen; RvS, 4 augustus 2016, nr. 235.582; RvS, 3 augustus 2017, nr. 238.919).

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van de kinderen enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de artikelen 3 en 5 IVRK, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM."

3.4 In een vierde middel voeren verzoekers opnieuw de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM. Tevens voeren zij in dit middel de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering ervan betogen zij het volgende:

"2.5. Vierde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 8 EVRM

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met bevelen om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, gesteund op de motivering dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum en zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder de bevelen dd. 7 november 2017 enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat verweerder nochtens genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoekers twee kinderen hebben welke inmiddels jarenlang in België verblijven en schoollopen en dan ook rekening diende te houden met het gezins- en familieleven van verzoekers en hun kinderen.

Nergens blijkt uit de bevelen van 7 november 2017 dat verweerder ook maar enigszins een afweging heeft gemaakt of hiermee rekening heeft gehouden.

Evenmin blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 8 EVRM bij het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten, noch enige motivering heeft gegeven waarom hiermee geen rekening diende te worden gehouden.

Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 Vw. en van artikel 8 EVRM."

3.5 Gelet op hun onderlinge verwevenheid, worden de middelen samen behandeld.

Verzoekers voeren in de hoofding van het vierde middel de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Zij zetten evenwel niet uiteen op welke concrete wijze de bestreden beslissingen dit artikel zouden schenden zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is. Waar verzoekers verwijzen naar de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoekers tonen niet aan dat de door hen ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn.

Verzoekers voeren verder de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de tweede en in de derde bestreden beslissing wordt onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoeker respectievelijk verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat zij niet in het bezit zijn van een geldig visum. Tevens stelt de gemachtigde, wat betreft de afwezigheid van de termijn om het grondgebied te verlaten, onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet vast dat zij geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 april 2017, hen betekend op 19 april 2017. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De zorgvuldigheidsplicht, waarvan verzoekers ook de schending aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op

alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

In hun eerste middel betogen verzoekers wat de concrete elementen *in casu* betreft dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks van personen die zich in identieke situaties bevinden

een aanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, verschillend worden behandeld naargelang zij voor of na 31 december 2009 een aanvraag hebben ingediend. Zij verwijzen hierbij naar de nieuwe instructies sinds 19 juli 2009.

Op 19 juli 2009 worden instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de gemachtigde er geen toepassing van kon maken en verzoekers er zich niet op kunnen beroepen. De Raad vermag ook niet te toetsen aan de bedoelde instructie in de mate dat criteria zijn opgenomen die niet te verzoenen zijn met de wettelijke bepalingen. Ook de verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen. Er kan ook geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekers uiteenzetten, andere vreemdelingen zouden zijn geregulariseerd op grond van de criteria van de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

In tegenstelling tot wat verzoekers willen doen geloven, blijkt uit de lezing van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet zonder meer heeft beperkt tot een verwijzing naar het feit dat verzoekers hun aanvraag hadden ingediend in het licht van de criteria van de vernietigde instructie. Integendeel, de gemachtigde van de staatssecretaris is alsnog overgegaan tot een beoordeling van de in de aanvraag aangehaalde elementen, zo onder meer ook deze met betrekking tot de elementen van integratie waarnaar verzoekers verwijzen. In de eerste bestreden beslissing staat te lezen: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2011 in België zouden verblijven, dat ze meer dan vier jaar legaal verblijf gehad zouden hebben, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij in België het centrum van hun sociale en economische belangen zouden hebben, dat hun kinderen beleefd, vriendelijk en hardwerkend zouden zijn, dat hun kinderen zich goed zouden voelen op school, dat hun kinderen vele vrienden zouden hebben, dat hun kinderen actief zouden zijn in een basketbalclub, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring zouden opgebouwd hebben die een vurig pleidooi zouden houden voor een verder verblijf in België, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zouden hebben, dat zij thans goed Nederlands zouden spreken, dat hun kinderen de Nederlandse taal perfect onder de knie zouden hebben, dat zij ten zeerste werkwillig zouden zijn, dat zij bereid zouden zijn om het even welke job te aanvaarden, dat mijnheer onmiddellijk aan de slag zou kunnen omdat hij over een werkbelofte zou beschikken en dat zij verschillende deelcertificaten Nederlands voorleggen evenals hun attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Verzoekers herhalen de aangehaalde elementen, menen dat dit een onterechte motivering betreft en verwijzen naar rechtspraak. Nergens in de vreemdelingenwet wordt echter wettelijk vastgelegd welke

elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad wijst er tevens op dat, gelet op het hogerstaande, in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet onredelijk. De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken. Betreffende de rechtspraak waarnaar verzoekers verwijzen, wijst de Raad er nog op dat het voormelde arrest van de Raad van State recenter is en dat verzoekers niet aantonen dat zij zich in dezelfde uitzonderlijke omstandigheden bevinden zoals omschreven in het geciteerde arrest. Iedere aanvraag dient bovendien individueel te worden beoordeeld.

Verzoekers voeren tevens een betoog omtrent de periode die zij als legaal verblijf benoemen. Ook hieromtrent wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd, en meer bepaald:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 03.04.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De aanvraag 9ter die werd ingediend op 04.10.2012 werd ongegrond afgesloten op 11.03.2015. Sindsdien verblijven betrokkenen illegaal in België. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel was maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om verblijfsmachtiging voor medische redenen ontvankelijk is verklaard en nog in behandeling is.

De duur van de asielprocedure - namelijk één jaar en één maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”.

Verzoekers geven met hun algemeen betoog aan het niet eens te zijn, doch weerleggen hiermee de concrete motieven uit de bestreden beslissing niet. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aangevoerde elementen niet aanvaardt, impliceert niet dat deze elementen buiten beschouwing werden gelaten of er geen rekening mee werd gehouden, noch dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, wordt wel degelijk rekening gehouden met het door verzoekers aangevoerde ‘legaal’ verblijf van vier jaar en gemotiveerd om welke redenen deze niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

In de mate verzoekers met de herhaaldelijke verwijzing naar de periode van legaal verblijf doelen op de periode waarin zij in het bezit waren van een attest van immatriculatie, merkt de Raad op dat het attest van immatriculatie dat wordt verstrekt op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, omdat verzoekers’ aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk verklaard werd, niet inhoudt dat zij voldoen aan het gestelde in artikel 25/2, § 1, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers tonen niet aan welke andere door de wet of koninklijk besluit gestelde voorwaarden zij voldoen die hen toelaten om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen zonder het bestaan te hoeven bewijzen van buitengewone omstandigheden zoals vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het kan voorts niet de bedoeling zijn van de wetgever dat vreemdelingen wier ingestelde procedure om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verkrijgen ontvankelijk doch nog niet gegrond werd beschouwd, vrijgesteld zouden zijn van de voorwaarde buitengewone omstandigheden aan te tonen bij het indienen van een

aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij heeft immers voorzien in twee verschillende procedures, elk met hun eigen finaliteit.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om, wanneer hij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing vaststelt dat er een beslissing getroffen werd om de betrokken aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren, het precair verblijf dat verzoekers in het Rijk gehad hebben tijdens de geldigheidsduur van het attest van immatriculatie, ook al bedroeg deze meerdere jaren, niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aangeven dat er geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst, tonen zij niet aan op basis van welke rechtsgrond dergelijke garantie dient te worden geboden. Het komt aan verzoekers toe om aan te tonen dat zij voldoen aan de voorwaarden teneinde een machtiging tot verblijf te bekomen. Waar verzoekers menen dat hen niet kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België, blijkt dit niet uit de motieven van de bestreden beslissing. Enkel wordt nagegaan of verzoekers aan de voorwaarden daartoe voldoen.

Verzoekers verwijzen in het eerste onderdeel van het tweede middel tevens naar het schoolgaan van de kinderen, net zoals in het tweede onderdeel van dit middel. Hierin verwijzen zij onder meer naar het ononderbroken verblijf sinds 2011, de integratie, en de waardering van leerkrachten, directie en medeleerlingen. Ook omtrent het schoollopen wordt nochtans een motivering opgenomen in de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat kinderen op jonge leeftijd naar België gekomen zijn, nagenoeg geen onderwijs genoten zouden hebben in het Armeens en hier al jarenlang schoollopen. De onderbreking van het schooljaar zou een buitengewone omstandigheid uitmaken. De kinderen zouden nauwelijks of geen bindingen meer hebben met hun land van herkomst en ze zouden opnieuw moeten wennen aan een totaal ander schoolsysteem in een taal die ze bijna niet onderwezen hebben gekregen. Verzoekers maken het echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Beide kinderen zijn in Armenië geboren en brachten er hun eerste levensjaren door (S. was bijna elf jaar bij aankomst in België en G. was zes jaar bij aankomst). Ook hun beide ouders zijn geboren en getogen in Armenië en alle familieleden hebben de Armeense nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat de kinderen de Armeense taal op meer dan voldoende wijze machtig zijn en dat hun ouders hen de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan (wat gestaafd wordt door een bewijs van inschrijving, een schoolattest en een maandrapport evenals zes getuigenverklaringen van leerkrachten), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat de scholing sinds 11.03.2015 plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen op heden nog steeds schoollopen daar ze geen enkel attest voorleggen dat betrekking heeft op het huidige schooljaar.”

Naar de mening van verzoekers is het onweerlegbaar aangetoond dat de kinderen sedert 6 jaar schoollopen in België en het in het belang van de kinderen geenszins redelijk verantwoord is dat hun kinderen het onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan G. de gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen. Opnieuw geven verzoekers met hun betoog slechts aan een andere mening te zijn toegedaan. Zij weerleggen hiermee niet dat zij niet aannemelijk maakten dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen

aansluiten op school. Zij viseren tevens het motief waarin wordt gesteld dat er mag vanuit gegaan worden dat de kinderen de Armeense taal op meer dan voldoende wijze machtig zijn en verzoekers hen de Armeense taal en cultuur zouden hebben bijgebracht en betogen dat evenwel op geen enkele wijze wordt aangetoond dat de kinderen die op jonge leeftijd naar België zijn gekomen, effectief de Armeense taal voldoende machtig zijn teneinde de lessen in het Armeens te kunnen volgen. Verderop merken zij op dat bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd worden waaruit zou blijken dat een verwijdering van kinderen naar het land van herkomst, waar ze enkel de eerste jaren van hun leven verbleven hebben, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaken. Verzoekers gaan er enerzijds aan voorbij dat het hen toekomt om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Zij verwijzen dan wel naar de stukken 2 en 3 die zij voegen bij hun verzoekschrift, maar tonen niet aan dat deze voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen werden voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het kwam aan verzoekers toe om in hun aanvraag op duidelijke wijze aan te geven welke elementen hen verhinderen om terug te keren naar hun land van herkomst. Verweerder kon geen rekening houden met gegevens die verzoekers zelf niet nuttig genoeg achtten om op te nemen in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd. Anderzijds houden verzoekers een beperkte lezing van de motieven van de bestreden beslissing voor. Zij verwijzen dan wel naar het opgroeien in België en de afwezigheid van herinneringen in hoofde van de kinderen – nog daargelaten de vraag of dit zonder meer kan worden gesteld over kinderen van 6 en 11 jaar oud – doch gaan eraan voorbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet enkel aangeeft dat de kinderen in Armenië zijn geboren en er hun eerste levensjaren, respectievelijk 6 en 11 jaar, doorbrachten, maar ook overweegt dat verzoekers zijn geboren en getogen in Armenië en alle familieleden de Armeense nationaliteit hebben. Tevens beperkt de gemachtigde zich niet tot de veronderstelling dat de kinderen de Armeense taal op meer dan voldoende wijze machtig zijn en dat hun ouders hen de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, maar zet deze kracht bij door de vaststelling dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Aan de motieven van de gemachtigde dat niet wordt aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en evenmin dat de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is, doen verzoekers evenmin afbreuk. De Raad kan verzoekers dan ook niet bijtreden in hun betoog dat de motivering foutief zou zijn en acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk.

In zoverre dat verzoekers betogen dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt en zich hiervoor steunen op de in hun verzoekschrift vermelde rechtspraak, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld – tevens in recentere arresten dan het arrest waarnaar verzoekers verwijzen – dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Tevens geven verzoekers overigens zelf aan dat de Raad van State oordeelt dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid ‘kan’ uitmaken, waaruit enkel de mogelijkheid kan worden afgeleid. Wat het arrest van de Raad betreft, wijst de Raad er nog op dat rechtspraak van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kent. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat zij zich in dezelfde concrete omstandigheden bevinden.

Verzoekers vermelden opnieuw dat er geen Belgische ambassade of consulaire post aanwezig is in Armenië en dat het de Belgische ambassade in Moskou is dewelke bevoegd is voor de aanvragen van Armeense onderdanen.

Verzoekers refereren bijgevolg naar volgend motief van de bestreden beslissing:

“Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Moskou, Rusland maar dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf aldaar. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Rusland volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Armeense onderdanen die een

aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.”

Door elementen aan te herhalen, te hekelen dat de rechtspraak waarnaar zij verwijzen niet uitdrukkelijk wordt weerlegd en te stellen dat men in het algemeen voor een verblijf in Rusland een visum nodig heeft zodat geenszins gegarandeerd is dat zij ook effectief een visum zullen verkrijgen om naar Rusland te reizen, weerleggen verzoekers het motief dat zij geen bewijzen hebben voorgelegd dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, niet. Zij verliezen wederom uit het oog dat het hen toekomt om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Dit is eveneens het geval waar zij aanhalen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op zijn beurt geen bewijs voorlegt. Tot slot kan op dit punt worden opgemerkt dat verzoekers opnieuw niet aantonen op basis van welke rechtsgrond een garantie zou worden moeten geboden, ditmaal omtrent het effectief verkrijgen van een visum om naar Rusland te reizen.

Vervolgens wordt de schending van de artikelen 3 en 5 van het Kinderrechtenverdrag aangevoerd, evenals van artikel 24 van het Handvest.

De Raad merkt op dat de genoemde artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden geduid dat voormelde bepaling voorziet dat de overheidsinstanties of particuliere instanties de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen *“bij alle handelingen betreffende kinderen”*. Er moet echter worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat verweerder geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen is het derhalve niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen. Verzoekers verwijzen opnieuw naar de integratie van de kinderen, het schoollopen, de afwezigheid van de talenkennis en de beperktheid van de banden met Armenië en van de verhalen van de ouders.

Verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en geven een uitgebreide theoretische uiteenzetting. Zij betogen wat de concrete elementen *in casu* betreft dat zij met hun kinderen ononderbroken een gezin vormen, reeds effectief jarenlang samenwonen zodat er aangenomen kan worden dat verzoekers een gezinsleven in België hebben, dat de integratie *“van verzoeker”* genoegzaam wordt erkend, evenals de scholarisatie en integratie van de kinderen.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekers de schending aanvoeren, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Dat verzoekers een gezin vormen met hun kinderen, wordt inderdaad niet betwist. Verzoekers verliezen evenwel uit het oog dat de bestreden beslissingen ook worden gericht ten aanzien van hun kinderen en hierin derhalve geen scheiding van het gezin schuilt. Tevens dient te worden geduïd dat artikel 8 van het EVRM alleen bestaande gezinsrelaties beschermt en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen.

Ten overvloede dient de Raad nog op te merken dat het *in casu* ook een aanvraag tot een toelating tot verblijf betreft. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers verzoekers vragen voor de eerste keer om toelating en de bestreden beslissingen betreffen geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. *In casu* maken verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk en tonen zij derhalve ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kunnen leiden. Voor het overige tonen verzoekers niet aan uit welke (overige) leden hun familie zou bestaan.

Waar verzoekers verwijzen naar het belang van het kind, blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat, zoals hoger reeds vastgesteld, eveneens rekening werd gehouden met de aanwezigheid van de kinderen, hun integratie, hun banden met het land van herkomst en hun schoollopen. De Raad acht het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent niet kennelijk onredelijk. Zo stelt de gemachtigde dat er mag worden vanuit gegaan dat *"de kinderen de Armeense taal op meer dan voldoende wijze machtig zijn en dat hun ouders hen de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was"*.

Ook benadrukt de Raad dat aangezien de kinderen op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen minderjarig zijn, verzoekers derhalve de wettelijke vertegenwoordigers zijn, en het dus in het belang van de kinderen is dat zij de administratieve situatie van hun ouders dienen te volgen. Verzoekers tonen ook niet aan dat zij aannemelijk maakten dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Tevens motiveert de gemachtigde onder meer dat niet wordt aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en evenmin dat de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Verzoekers beperken zich op hun beurt tot een algemeen betoog waarin zij onder meer stellen dat geen onderzoek zou zijn gevoerd en dat de kinderen geen fout treft. Het schoolgaan en het doorbrengen van een deel van hun kindertijd in België worden in wezen niet ontkend door de gemachtigde van de staatssecretaris. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk een onderzoek gevoerd en afgewogen of de belangen van de kinderen, waaronder het schoolgaan, het uiterst moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kan deze beoordeling, zoals *supra* besproken, niet kennelijk onredelijk achten. De situatie van de kinderen acht de Raad *in casu* niet dermate dat van de gemachtigde redelijkerwijs moest verwacht worden omwille van de aangehaalde bepalingen af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland.

Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de motieven niet volstaan in het licht van (de belangenafweging in het kader van) artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 24 van het Handvest wordt evenmin aangetoond.

Waar verzoekers verwijzen naar hun (sociale) banden en integratie en wederom naar het jarenlang schoollopen van de kinderen, en waar zij met hun betoog refereren naar hun privéleven, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzetten waaruit hun privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit afdoende staven, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantonen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zouden verzoekers met voornoemd betoog het bestaan van hun privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantonen dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Ook in die zin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Verzoekers betogen *in fine* van hun verzoekschrift dat uit de motieven van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet blijkt of de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij stellen dat hij nochtans genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoekers twee kinderen hebben welke inmiddels jarenlang in België verblijven en schoollopen, en dan ook rekening diende te houden met het gezins- en familieleven van verzoekers en hun kinderen. Waar verzoekers verwijzen naar het hoger belang van het kind en/of het gezins- en familieleven, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoekster, eveneens wordt gericht ten aanzien van de kinderen. De Raad herhaalt dat de gezinsleden dan ook niet worden gescheiden van elkaar. Verder wijst de Raad erop dat daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht inhoudt, verzoekers bezwaarlijk kunnen verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing – omtrent onder meer het schoollopen van de kinderen in België – die op dezelfde dag als de tweede en de derde bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in de bestreden bevelen. Verzoekers kunnen dan ook niet zonder meer stellen dat geen rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Tevens hebben verzoekers aldus de mogelijkheid benut om beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Samengevat kan worden gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen waarnaar verzoekers opnieuw verwijzen in hun verzoekschrift, wel degelijk heeft betrokken in zijn beoordeling. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoekers tonen met hun betoog, waarin zij voorhouden dat op basis van de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorhanden zijn, niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekers beperken zich in wezen tot het herhalen van elementen uit hun aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Zij geven doorheen hun verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden

dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekers slagen er niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Met hun betoog tonen verzoekers dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissingen niet zouden stoelen op een correcte feitenvinding of onvoldoende onderzoek zou zijn gebeurd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de overige aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN